ריפ ון וינקל

לפי ג'ורג' ובסטר

סמוך לעיר, בבית קטן חי ריפ ואן וינקל ידוע לכולם כבחור שקט, פשוט ולא מזיק, אך שותה הרבה. הוא לא עבד ורק הסתובב בדרכים, תמיד מוכן למסיבה ולשירה, מתבטל כל היום.

"התבייש" קראו לו אנשים, והזקנים קמטו את מצחם, אך לא כך חבריו, שביום ובלילה שיתפו אותו בכל משחק. הוא ידע היטב לתפוס כדור, בגולות היה בין הטובים ורבים שמחו לראות איך ריפ מעיף טיסן.

ריפ אהב לדוג ולעתים קרובות, כשיום היה

בהיר, הוא ישב על גדת נחל, רדום שעות על שעות, אך וי לדג שניסה לתפוס את הפיתיון .

וכך הוא בילה את היום. "טוב-לב" אמרו אחדים, ורק הכומר נאנח כשריפ עבר בקרבתו עם חיוך של שתוי. כלבו שניידר ליווה אותו תמיד.

ומדי פעם גם קיבל מכות מאישתו, וטוב כך, כי לשיכור הזה הגיע הדבר.
אך לריפ ון וינקל לא היה אכפת מה קורה

בביתו. לעתים רחוקות הוא בילה שם, וניסה להטביע בשכר את איומי אישתו והמכות

שקיבל ממנה. "לא, זה לא מקום בשבילי" נהג

לאמור. והלך מיד לפונדק שם בילה את זמנו עם חבריו שיכורים גם הם. הוא ידע ששם יכול למצוא כסא פנוי וכוס מלאה וידידים טובים ומשעשעים. אך עדיין סבל מחייו כי למען האמת הוא אהב את אישתו, אך היא נזפה בו ללא הרף ולכן הוא החליט לחפש את דרכו ביער.

הוא יצא יום אחד, למרות העננים הנמוכים ושמש לוהטת לסירוגין. יצא עם רובה צייד ועם כלב שניידר הנאמן. עבר ללא פחד ביערות עבים.

מדי פעם סנאי הזדמן בדרכו ואז יכלו שניהם, ריפ והכלב, לצוד ולאכול אותו, כי ריפ מעולם לא החטיא את מטרת הצייד שלו.

כשהגיע ערב והיער החשיך ועצי האורן, הסלעים והנחלים הקטנים התחילו להתעטף בערפל הוא אבד את דרכו ותעה ביער. לא

הייתה לריפ ברירה אלא לבלות את הלילה ביער.

הוא חשב על הסיפורים אותם שמע מזקני הכפר, אך אמר לעצמו: "כל אלה דברי הבל. שמעתי הרבה כאלה אך עוד לא פגשתי שום רוח רפאים."

אך בדיוק באותו רגע מהגבעה הסמוכה נשמע קול: "ריפ ון וינקל!" ושוב השתרר שקט.
הוא הביט סביב אך לא ראה כלום מלבד עורב בודד. אך הקול קרא שוב "הו, ריפ ון וינקל!"

הכלב שניידר דבק ברגלו מפחד ואז מהסבך הופיע איש. רגליו היו קצרות וגופו רחב והוא נראה כמו איש הולנד מהזמנים ההם, בלבוש מלא כפתורים מלפנים ומאחור. על גבו סחב חבית ורמז לריפ שיעזור לו.
ריפ פחד קצת, אך הסכים והחל לשאת את החבית אל ההר. אזי נשמע רעם חזק,

שהרעיד את ההר כולו. ריפ הביט במדריך שלו אך זה לא הוציא הגה מפיו. וכך הם טפסו עד שהאיש נעצר. ריפ הביט סביב וראה חבורה מוזרה, שעוד איש לא ראה כמוה.

חבורה שלמה שחקה בכדורת בשקט מוחלט, ורק כשהפינים נפלו, נשמע הרעם שהוא שמע קודם.

כובעי האנשים נראו מוזרים, בעלי עיניהם קטנות, זקנים לבנים, אפים ארוכים. הם נעלו נעלים על עקבים גבוהים ובעלי חוד מלפנים ולבשו מכנסיים בצבע דם.
הם פתחו את החבית והמשקה התחיל לזרום לכוסות גבוהים.
איש מוזר אחד ניגש עם כוס מלאה לריפ והציע לו ללגום. ריפ שהיה כבר צמא מאוד חשב "אסתכן, זה לא חטא והמשקה הזה מריח כמו יי"ש הולנדי הטוב ביותר."

הוא שתה מהכוס ואחרי כן החליט לנוח ולנמנם קצת. הוא השתרע על האזוב הרך ובקרוב שקע בשינה עמוקה.

כשהתעורר היה כבר בוקר מלא שמש.
האנשים המוזרים נעלמו. הוא ראה ציפורים מקפצות על שיחים ועיט דואה מעל פסגת

ההר.
ריפ שפשף את עיניו וחשב: "אכן ישנתי כל הלילה."
הוא נזכר בכוס משקה ובמשחק הכדורת המוזר. "וי, מה אגיד עכשיו לאישתי? היא בוודאי תינזף בי כהוגן" חשב. אז לקח את הרובה שלו רק באופן מוזר עץ של הקת התפרק וניתק מהקנה.
כשקם הרגיש שהמפרקים כואבות לו מאוד.
"אכן אצטרך ללכת הביתה כדי לנוח" אמר.

בצעדים רועדים ירד מההר ונכנס לעירו בה נולד. האנשים הביטו בו בסקרנות. הם לא הכירו אותו כלל, הוא נראה להם זר. הוא בא לביתו, אך לא מצא את אישתו כי היא מתה כבר מזמן ולא יכלה יותר לנזוף בו.

הוא ניגש לפונדק, אך לא מצא כבר את החברים שלו שם. לידו עברה קבוצת נערות וריפ חיפש ביניהן את בתו שאהב כל כך, בעלת עין צוחקת ושערות פשתן. רק שזו הייתה כבר אשת

איכר מיושבת, וכשפגש אותה בסוף ולקח את ידה בידו, היא הסמיקה ונתנה לו מבט מוזר. אך היא הכירה את אביה ונישקה את מצחו מלא קמטים. כי ריפ ון וינקל היה כבר זקן ושערו שבע. עשרים שנה עברו, כן עשרים שנה של קור החורף ושמש הקיץ כשהוא ישן במדרון ההר.

אך אהבתו לסיפורים נשארה כפי שהייתה, והוא סיפר לעתים קרובות על משחק הכדורת ועל המשקה ועל האנשים המוזרים. רק שבינתיים התחוללה המהפכה האמריקאית,

ואנשי המדינה הצעירה התייחסו בספקנות
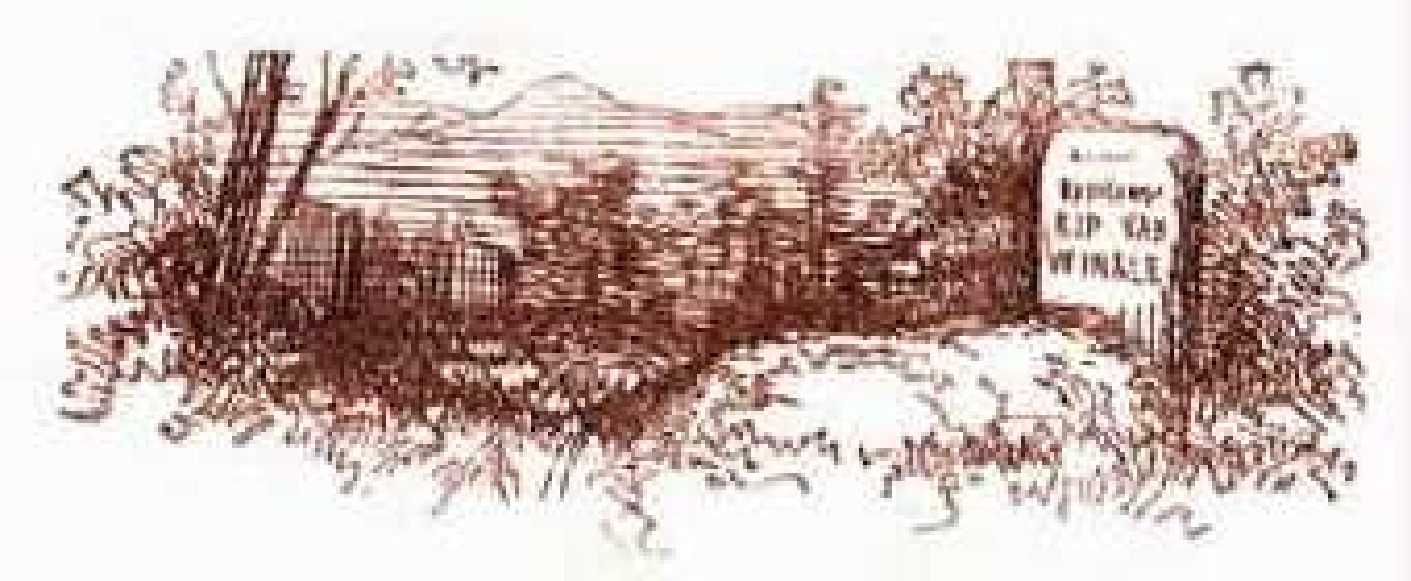
לסיפוריו. אזי עייף וכואב היה חוזר לביתו ובסוף ריפ ון וינקל לא התעורר שוב.